

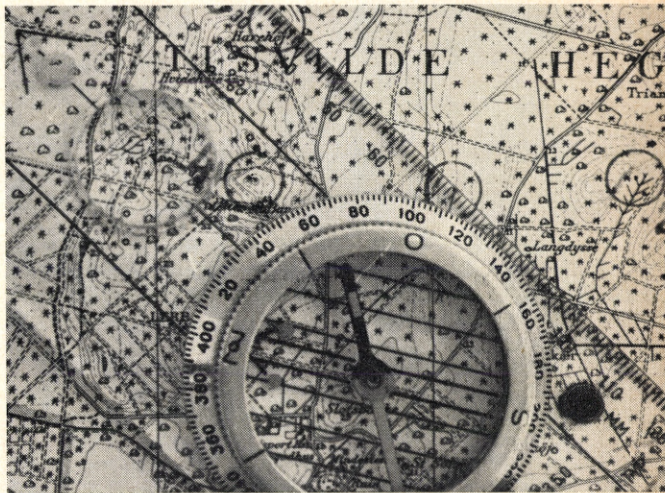

DANSK FIRMAIDRÆT

Orientering er skovens idræt. Selv om det ikke netop nu er sæson for orientering, bringer vi inde i bladet en omtale af orienteringssporten, og så er der nogle korte vintermåneder at betænke sig i, inden sæsonen starter igen. Med dig som deltager?

INDHOLD

Leder	2
Formandens nytårshilsen	3
Nyt hovedbestyrelsesmedlem	4
Interview med ku-formanden	4
Indbyder til kritik	8
Familieidrætsstævne	10
Indbydelse til kursus	11
Orientering	12
Nyt fra Vestjyllandskredsen	14
Den nedvurderede idræt	15
DFIFs udvalg	18
Odense-stævnet i badminton	19
Kegler i Kolding	19
Badmintonkursus	20

NR. **1**

JANUAR 1975

18. ÅRGANG

Hjælp de arbejdsledige

Et årsskifte betyder, at Dansk Firmaidrætsforbunds bysammenslutninger skal i gang med at indhente de sædvanlige oplysninger hos klubberne igennem indberetningsskemaerne. Og de tal, der skal benyttes til forbundets kommende aktivitetsopgørelse, vil være mere interessante, end de har været de tidligere år, hvor de konstant har vist en stigende tendens. Hvad vil den store arbejdsløshed komme til at betyde for forbundets medlemstal?

Ingen kan sige det på forhånd, men de mange virksomhedslukninger har betydet, at også mange firmaidrætsklubber landet over har måttet stoppe aktiviteterne, og derfor må det antages, at stigningen i forbundets medlemstal for første gang i mange år er afløst af en medlemstilgang.

DFIF har intet sammenligningsgrundlag, fordi forbundet først er stiftet efter krigen. Der kan ikke drages paralleller til den store økonomiske krise, Danmark oplevede i begyndelsen af 30'erne, fordi mange af vore klubber slet ikke var stiftet den gang, og fordi der næppe hos de klubber, der eksisterede i 30'erne, er noget materiale, man kan bygge en sammenligning på. Derfor vil tallene for 1974 blive særdeles interessante.

Der er taget mange gode initiativer til at beskæftige arbejdsledige i »fritiden«, f. eks. har Københavns Idrætspark stillet haller og instruktører gratis til rådighed i formiddagstimerne for de arbejdsledige. Problemerne er store, både økonomiske og psykiske, når man ikke har sit daglige job at passe, og derfor må samfundet som helhed være interesseret i, at denne arbejdsløshedsperiode overstås hurtigst muligt og helst uden følger for de arbejdsledige.

Samfundet har pligt til at hjælpe, hvor det kan lade sig gøre. Det gøres også i vid udstrækning på den økonomiske side, men hvad gøres der, for at de arbejdsledige rent psykisk kommer gennem de svære tider uden sår. Vi ved det ikke, men vi føler, at netop firmaidrættens har et særligt ansvar i den opståede situation. Det er i mange tilfælde gamle kolleger og idrætsskammerater, der nu står uden job, og som derfor er lukket ude fra det sammenhold, de tidligere tog del i bl. a. gennem firmaidrættens.

Arbejdsløsheden er efter sagkyndiges mening ikke overstået inden for en kort periode, og jo længere situationen består eller forværres, des værre bliver følgerne for de ledige. Derfor skal der gennem disse spalter lyde en opfordring til DFIFs bysammenslutninger: Har I mulighed for at gøre noget for de arbejdsledige – fx instruktørhjælp, særlige stævner etc. – så gør det. Det vil være en samfundsnyttig gerning. De arbejdsledige har behov for hjælp – også firmaidrættens.

Formanden ved årsskiftet: Styrkede klubber - stærkt forbund

Af forskellige grunde blev 1974 et bemærkelsesværdigt år for Dansk Firmaidrætsforbund. Det, som må karakteriseres som den mest skelsættende begivenhed, var vedtagelsen af forbundets nye formålsparagraf, der giver mulighed for at få ægtefællen med i firmaidrætsklubbens aktiviteter. Det vil efter min mening ikke alene være til gavn for familielivet og klublivet, men også for trivslens og miljøet på arbejdspladsen, når ægtefællerne sammen kan dyrke deres idræt. Når vi – forhåbentlig inden for en overskuelig fremtid – kan give hele familien et tilbud om idræt og motion, vil firmaidrætten kunne byde den et samlingspunkt i tilværelsen – noget man måske i visse tilfælde savner i dag.

Firmaklubben er forbundets grundpille; når den styrkes, bliver forbundet stærkere og får bedre muligheder for at underbygge de aktiviteter, der er i gang, samt at få nye etableret. Men aktivitet koster penge, og derfor er det mit store ønske for det år, vi nu er gået ind i, at vi får den tipslovsrevision, som både Idrættens Fællesråd og Kulturministeriets idrætsudvalg indstillede til Folketinget, at vi skulle have. Firmaidrætten ønsker naturligt denne revision gennemført i år. Det kan ikke være rigtigt, at dansk idræt i 1975 skal leve med nogle tilskudsregler, der udtrykker så fundamentale forskelle på idrætsfolk, som de gældende gør.

Kommer tipslovsrevisionen – jeg må indrømme, at vi med udskrivelsen af folketingsvalget har fået sæt en smule tvivl – giver det Dansk Firmaidrætsforbund mange nye muligheder. Vi skal selv tage nye initiativer, og vi vil især få lejlighed til at støtte de mange ideer, vore ledere går rundt med uden at kunne føre dem ud i livet, bl. a. fordi vi ikke har den fornødne økonomiske brgrgrund for at støtte dem.

1975 bliver året, hvor vi for alvor skal måle vor aktivitet inden for forbundet. En stor aktivitetsplan er ved at være færdiggjort og vil blive nærmere omtalt i dette blads næste nummer. Jeg udtrykker håbet om, at alle kredse, sammenslutninger og klubber vil slutte op om denne aktivitetskonkurrence.

Jeg sender alle firmaidrætsudøvere og -ledere mine hjerteligste ønsker om et godt nytår, og disse ønsker skal ikke alene tolkes som et godt nyt kalenderår 1975, men også som en god ny epoke for Dansk Firmaidrætsforbund.

Karl Randrup

*Dansk Firmaidrætsforbunds formand,
Karl Randrup*

DANSK FIRMAIDRÆT præsenterer: Ole Olsen, nyt hb-medlem

Som nævnt i sidste nummer af DANSK FIRMAIDRÆT blev Sjællandskredsen delt. Ny formand i Sydsjællandskredsen blev formanden for Slagelse Firma-Sport, Ole Olsen, og i det efterfølgende refereres en lille snak, redaktionen har haft med ham.

– Ole Olsen, du er blevet kredsformand og hovedbestyrelsesmedlem for den nye Sydsjællandskreds. Hvorfor gik du så varmt ind for en deling af Sjællandskredsen?

– Vi har set, hvordan det er gået i kredsens første år. Hver gang har man sagt, at kredsformanden bar det meste af skylden, men det har nu også været det nemmeste at sige sådan. Skal vi være helt ærlige, bærer de enkelte sammenslutninger en del af skylden ved ikke at have været medvirkende til at lægge kredsarbejdet ind i faste rammer. Det er dog nok den første kredsbestyrelse, der har det meste af skylden, fordi den ikke satte sig ned og fandt ud af, efter hvilke retningslinier man ville »køre« kredsen. Allerede dengang skulle man have involveret kredsbestyrelsesmedlemmerne mere i kredsarbejdet, således at de havde følt et vist ansvar overfor dette.

Når jeg gik varmt ind for tanken om at dele Sjællandskredsen, var det af følgende grunde:

For det første den geografiske fordeling af sammenslutningerne. Efter min mening er det en del af kredsarbejdet, at vi kan komme rundt i de forskellige sammenslutninger, holde møderne der og tale med lederne der, så de også kommer ind på tankerne i kredsens arbejde. Det har været umuligt før, fordi man syntes, at afstandene var for store. Min mening er nu, at uanset om man skal køre langt for at høre erfaringer, er det underordnet, hvis man får noget positivt ud af det.

Vi er nu fem sammenslutninger i den nye

kreds, og der går et stykke tid, inden vi får hinanden lært at kende rigtigt. Men indtil vi har fundet ud af, hvad vi hver især står for, går vi ikke i gang med at tale med nye sammenslutninger, fordi vi mener, at det er vigtigt, vi har grundprincipperne i orden. Det kan nævnes, at vi er optimistiske med hensyn til nye sammenslutninger i Sydsjællandskredsen.

– Er det ikke meget drastisk at dele en kreds, fordi samarbejdet mellem sammenslutningerne ikke er godt? Burde det dårlige samarbejde ikke snarere have medført udskiftninger i kredsens ledelse?

– Det er ikke alene kredsens dårlige samarbejde, der er afgørende. Som kredsen var førhen, stod den i stampe, og alene det, at vi ikke har prøvet indenfor de sidste par år at få nye sammenslutninger med, er for mig en dårlig ting.

Uden at ville bore i det, vil jeg påstå, at de modsætningsforhold, der har været i den gamle kreds, ikke ville være blevet udjævnet ved blot at skifte ud i kredsens ledelse.

– Har du forhåbninger om, at Sydsjællandskredsen vil kunne etablere det samarbejde, som en udelt kreds altså ikke kunne?

– Ja, men jeg mener, at svaret på dette spørgsmål i og for sig er givet i svarene på de to første spørgsmål.

*Ole Olsen,
nyt hoved-
bestyrelsesmedlem*

– *Er en kreds på 5 sammenslutninger ikke en smule for lille?*

– Kredsen vil forhåbentlig vokse sig stor i løbet af et par år.

– *Du er gået af som formand for Slagelse Firma-Sport. Skyldes det dine nye jobs i Syd-sjællandskredsen?*

– Jeg er til din orientering ikke gået af endnu. Det sker den 21. januar.

Da jeg startede i SFS for nogle år siden, havde jeg aldrig drømt om at skulle være formand, men pludseligt var Knud Erik Pedersen væk, og da jeg på det tidspunkt var næstformand, måtte jeg springe til. Ved næste repræsentantskabsmøde sagde jeg ja til at være formand, og så »kørte toget«. På det tidspunkt stod vi for at skulle bygge Vesthallen, og da formanden var født medlem af Vesthallens bestyrelse, kan du nok forstå, hvad dette medførte af møder, og det er jo først for nyligt, vi kan sige, at alle ting er i orden.

I samme åndedrag skal nævnes, at jeg også overtog bestyrelsesposten i Sjællandskredsen efter Knud Erik Pedersen. Alt dette – plus det, at jeg har endnu en hobby, nemlig det at være fodbolddommer – har efterhånden gjort, at friaftnerne er nemme at tælle. Jeg har i øvrigt aftenarbejde hver tredje uge. Uden at skulle blande min familie ind i det, vil jeg da lige sige, at min kone som lærer også har rodet sig ind i foreningsarbejde.

Alt dette har gjort, at jeg tager en pause som formand for SFS, men jeg vender tilbage på et tidspunkt, hvis man til den tid kan bruge mig. I Klub-Nyt sagde jeg for et stykke tid siden, at jeg mente, folk kun skulle sidde samme sted i nogle få år, for jeg er af den opfattelse, at i de første år på en post er man sprængfyldt med gode ting, man eventuelt får gennemført, men at dette aftager, efterhånden som årene går, og at man derfor skal lade andre komme til, mens tid er.

Da forslagene om en deling af Sjællandskredsen begyndte at svirre i luften, blev vi i Slagelse enige om, at vi ville være med til at dele kredsen. Endvidere talte vi om, at jeg skulle fortsætte i den nye kredsbestyrelse. Ved det konstituerende møde blev jeg foreslået som formand, og det kunne jeg ikke lade være med at sige ja til, da jeg ser det som en udfordring til at få sammenslutningerne til at samarbejde, så vi er i en kreds, hvor vi bliver tilfredse med at være.

– *Du var med i DFIFs lovudvalg indtil repræsentantskabsmødet, hvor et nyt lovkompleks blev vedtaget. Hvad medfører det efter din mening for DFIFs fremtid?*

– Det var ikke de helt store ændringer, der blev lavet. Det var nærmest en ajourføring af lovene, men én ting vil jeg nævne med glæde, nemlig det at ægtefællens deltagelse i firmaidrætten blev legaliseret. Og så er det mit håb, at vi også en gang ud i fremtiden finder ud af, hvordan vi får børnene med ind i visse motionsprægede aktiviteter.

– *Du har deltaget i det første hovedbestyrelsesmøde som medlem af bestyrelsen. Var det den »oplevelse«, du havde ventet?*

– Jeg har overværet det første hovedbestyrelsesmøde, og jeg synes, tingene bliver klarret på en fornuftig måde. Jeg glæder mig til, når jeg bliver lidt mere erfaren, at deltage i forhandlingerne på disse møder.

– *Held og lykke med arbejdet sagde*

Ole Wordolff

Hans Thomsen: Frugtbart samarbejde om uddannelsesplanerne

Hans Thomsen, DJIF, er efterhånden blevet kendt i firmaidrætskredse som repræsentantskabsmødets myndige dirigent. – Men også på en anden front – i kursusudvalget – er Hans Thomsen med, og vi har haft en lille snak med ham om kursusarbejdet.

– *Hans Thomsen, hvordan forløber kursus-sæsonen i DFIF?*

– Første halvdel af kursus-sæsonen er forløbet fint. Vi har måttet aflyse et enkelt kursus på grund af manglende tilslutning, men vi har samtidigt dubleret skydelederkurset, og der har i de 2 kurser deltaget 44 personer.

I anden halvdel af kursus-sæsonen er planlagt kurser i forhandlingsteknik og fritidslov samt i planlægning og administration. Vi har ikke noget overblik over, hvorledes disse kurser vil blive modtaget, idet der endnu er lang tid til tilmeldingsfristens udløb.

– *Er der særlige kurser, der er blevet forsømt i år, og er der kurser, der allerede nu er planlagt til næste års kursus-sæson?*

– Tilkendegivelser om og ønsker vedrørende vore kursusplaner har hidtil ikke været mange, men i år har vi fået ønske om en videregående uddannelse af »mini-instruktørerne« i badminton, ligesom der på repræsentant-

skabsmødet blev udtrykt ønske om fodbold-dommeruddannelse. Disse ønsker vil vi tage op til den kommende sæson.

Jeg har endvidere ønske om en nærmere kontakt med kredsene, og det kan ske ved, at der i de enkelte kredse findes en kontaktperson for kursusvirksomheden. Det vil så gennem ham være muligt at finde frem til sammenslutningernes ønsker om kurser.

– *Du er DFIFs repræsentant i det af Idrættens Fællesråd nedsatte kursusudvalg. Hvad foregår der i det udvalg?*

– Kursusudvalget under Idrættens Fællesråd har afgivet betænkning vedrørende fremtidigt kursus-samarbejde. Der er tale om kurser for ledere og instruktører. Grundlaget er et fælles grundkursus, hvorefter uddannelsen opdeles i 3 grene, en for ledere og en for instruktører samt en fælles pædagogisk uddannelse.

Lederuddannelsen bygger udelukkende på frivillighedsprincippet, og der er her alene tale om tilbud til videreuddannelse. Instruktøruddannelsen vedrører kun den tværidrætslige instruktøruddannelse, d.v.s. den uddannelse, som kan bruges såvel indenfor fodbold som indenfor bordtennis, hvilket skyldes, at de andre organisationer har overladt deres instruktøruddannelse til specialforbund, respektive idrætsudvalg. Instruktøruddannelsen vil stille krav om en vis kontinuitet, idet denne uddannelse kræver kendskab til en lang række ting vedrørende anatomi m. v. Det er også således, at instruktørerne ofte tager uddannelse for at tjene penge, mens lederne ofte er delvis tvunget til det, fordi de er valgt til at varetage ledelsen af en sammenslutning eller lignende.

Det er på nuværende tidspunkt ikke muligt at redegøre for det videre arbejde, idet ikke alle de deltagende organisationer endnu har behandlet rapporten. Jeg vil dog gerne senere

Hans Thomsen, formand for DFIFs kursusudvalg

vende tilbage med en artikel om uddannelsesplanerne.

– *Der er foreslået nedsat et udvalg til udarbejdelse af en fælles terminologi for al idrætsvirksomhed og -uddannelse i Danmark. Hvad er det i grunden for nogle begreber, vi går og blander sammen?*

– I vort arbejde i kursusudvalget under Idrættens Fællesråd stødte vi af og til på problemer vedrørende formuleringer. Vi talte om ledere, trænere, instruktører, mini-instruktører, hjælpetrænere, tværidrætslig instruktøruddannelse o.s.v. Vi fandt det ønskeligt, at vi indenfor organisationerne fandt frem til ensartede betegnelser. Indenfor gymnastikken er en træner almindeligvis kaldt instruktør, men hvad kaldes så den person, der uddanner denne gymnastikinstruktør? Det er den slags, vi ønsker klarlagt, og derfor foreslog vi nedsat et udvalg, der kunne finde nogle ensartede benævnelser. Dette vil få meget stor betydning, når vi får en mere ensartet uddannelse af ledere og instruktører.

– *Du er forholdsvis ny i DFIFs kursusarbejde. Hvad er egentlig din baggrund for at være med her?*

– Ja, jeg har kun haft fornøjelsen at arbejde med kursusvirksomhed i et år. Jeg har i og for sig ingen særlig baggrund. Jeg hørte, at DFIFs kursusudvalg havde mistet flere medlemmer, og da jeg samtidig påbegyndte en instruktøruddannelse ved DSB, hvorigennem jeg fik interesse for voksenundervisning, bad jeg DJIF meddele forbundet, at jeg var villig til at indtræde i kursusudvalget.

Jeg havde ikke ventet straks at blive formand for udvalget. Jeg har fået stor hjælp af Werner Køhrsen, som i flere år har været medlem af udvalget, men desværre har Werner nu udtrykt ønske om at træde ud af udvalget. Det beklager jeg meget, men jeg forstår godt, at DFIF på mange andre områder også lægger beslag på Werners arbejdskraft.

Jeg vil gerne takke Werner for et godt samarbejde og samtidigt byde velkommen til Jørgen Riisom, som har lovet at indtræde i kursusudvalget.

Vi sagde dermed tak for snakken til Hans

Thomsen, og redaktionen tager gerne imod hans tilbud om en senere artikel om uddannelsesplanerne indenfor dansk idræt som helhed. Disse planer får utvivlsomt stor betydning for vort videre kursusarbejde.

Må vi endelig henvise til de udsendte kursusprogrammer for de kurser, som Hans Thomsen omtalte i indledningen, samt den indbydelse, der kan læses på side 11, til kurset i forhandlingsteknik og fritidslov. Nærmere oplysninger

om kurserne kan fås ved henvendelse til Dansk Firmaidrætsforbunds kontor, hvis adresse og telefonnummer er anført på bagsiden af dette blad.

Jørgen Riisom er en kendt person i firmaidrætskredse. Tidligere hovedbestyrelsesformand, kredsformand og nu også uddannet instruktør inden for TRIM-Komiteen, så det er en erfaren mand, Hans Thomsen har fået ved sin side. Og med de to og forbundskonsulenten som ankermand ser vi med spænding og forventning hen til den kommende sæson.

Den individuelle sportsulykkesforsikring stoppes nu

Meget apropos artiklen i sidste nummer af DANSK FIRMAIDRÆT er der nu indløbet meddelelse om, at forsikringsselskabet Top-sikring AU/MLU har indstillet tegningen af individuelle sportsulykkesforsikringer.

Selskabet har skrevet sådan til Dansk Fir-maidrætsforbund:

»Som meddelt under en tidligere telefonsam-tale er vi desværre nødsaget til at ophøre med tegningen af sportsulykkesforsikring for de enkelte medlemmer.

Da vi sidste efterår fremsendte giroblan-ketter til de medlemmer, som hidtil havde benyttet sig af forsikringen, gav vi allerede et varsel om, at ordningen måtte ophøre, så-fremt vi ikke fik en væsentlig bedre tilslut-ning, og desværre har vi måttet konstatere, at tilslutningen i den forløbne sæson tvært-imod har været faldende.

Under henvisning til generalpolicen og et almindeligt opsigelsesvarsel vil aftalen om tegning af forsikring på girokortene således udløbe den 30.9.1975.

Der vil en af de nærmeste dage herfra bli-ve tilsendt de i foregående sæson forsikrede medlemmer meddelelse herom.

Herefter kan der kun tegnes sportsulykkes-forsikring kollektivt for samtlige medlemmer i en klub eller samtlige udøvere af en idræts-gren indenfor klubben.

Efter det hidtidige forløb vil det være nød-vendigt at forhøje præmien til kr. 18,- pr. år, men det er vor opfattelse, at en væsentlig bedre tilslutning også vil give et bedre forløb og deraf følgende muligheder for præmied-sættelse.

Der synes i den senere tid at have været en stigende interesse for tegning af kollektiv for-sikring i klubberne, og vi håber, at denne for-nyede interesse om sagen vil medføre, at de enkelte klubber forsikrer deres medlemmer

kollektivt, hvilket vil kunne ske uden mange formaliteter, idet vi blot en gang om året skal have en erklæring om antallet af klub-bens aktive medlemmer«.

Ja, det var forsikringsselskabets seneste til-bud til vore klubber. Nærmere oplysninger vil kunne fås hos selskabets assurandører.

DKSI- mesterskaber

Den 23. november 1974 afviklede Dansk Kødindustri og Slagteri Idrætsforbund sine årlige mesterskaber i indedefodbold. Det fore-gik denne gang i Hammel-hallerne, hvor 27 hold deltog. Alle egne af landet var repræ-senteret, selv om Jylland var storleverandør til stævnet.

Holdene var inddelt i 3 rækker, og resul-taterne var:

Herrer (åben række)

1. Sundby, Nørre Sundby
2. Meat-Cut, Ålborg
3. Royal Dane, Holstebro

Old boys (aldergrænse 32 år)

1. Tulip, Vejle
2. AØS, Randers
3. Ringsted

Her var det ikke overraskende, at Tulip vandt. De har været suveræne flere år i træk. Derimod var Ringsted-folkene en glædelig overraskelse. Det var første gang, holdet var med, og ingen havde troet, at de ville kunne hente en tredjeplads hjem blandt de velspil-lende DKSI old boys.

I damerækken var det også gamle ken-dinge, som løb af med præmierne, idet Plum-rose, Århus, vandt foran JAKA, Århus.

1974 blev et epokegørende år for Dansk Firmaidrætsforbund. Fra udelukkende at være et forbund for idrætsudøvere med tilknytning til firmaet er der nu skabt mulighed for at dyrke idræt og motion i vort forbund for hele familien.

Med håbet om, at allerede 1975 bliver året, hvor familieidrætten bliver fremtrædende i vort forbund, sender Dansk Firmaidrætsforbund alle de bedste ønsker om et godt og lykkebringende nytår.

Familieidrætsstævne i Grindsted

En løs henkastet bemærkning – udtrykt af formanden for Grindsted Firma Idræt, *Chr. Hansen* – blev taget op af bestyrelsen for Vestjyllandskredsen, og så måtte Chr. Hansen og hans bestyrelseskolleger i GFI til at arrangere et familiestævne for samtlige bestyrelsesmedlemmer med ægtefæller fra Vestjyllandskredsens sammenslutninger.

Og det kan nok være, at de alle fik en hyggelig, festlig og fornøjelig lørdag sammen i Grindsted, hvor der blev spillet fodbold og badminton samt afviklet skydekonkurrence. Successen var i hus, og det gav sig udslag i, at Esbjerg Firma Idræt på stedet inviterede til familiestævne i 1975.

I fodbold havde man lavet en seniorrække og en blandet række. I den første række kæmpedes på livet løs, men ingen kunne true Grindsteds sikre hjemmesejr, der vist nok blev sikret, fordi GFierne havde smugtrænet lidt forud for stævnet. I den blandede række havde *Carl Hansen* – formand i Ikast – fået samlet et tilpas velspillende hold til at kunne vinde. Og at denne række var lidt mere showpræget, skyldtes skam ikke alene damerne, som var med.

I badminton viste *Jens Erik Jensen*, Ringkøbing, ingen pardon mod sine modspillere. De blev nærmest fejtet ud af banen. Også her havde man en blandet række – kaldet Mixed-double. I den vandt Erna og Bent fra Esbjerg (nærmere identifikation ikke mulig). I rækken for formænd vandt *Poul »han kan det hele« Nitschke*, Herning, og han var virkelig god til det.

En ny Annie Oakley i Grindsted?

Grindsted har fået sin egen »Annie Get Your Gun«. Efter at have skudt en enkelt gang før gik *Ingrid Kristiansen* hen og blev nr. 2 i skydning efter *Carl Hammer*, Ringkøbing. Det var en præstation, man talte om resten af

lørdagen i Grindsted. Men ikke nok med det. Formanden fortalte – med lidt fryd i stemmen – at hans egen kone, *Ingrid Hansen*, var den bedste pistolskytte. Godt skuldreret af de friske piger fra Grindsted.

Lørdagsstævnet sluttede med en herlig fest med spisning, musik og dans. Præmierne blev uddelt, men ikke noget med store fine præmier til de bedste. Næh, man fik lov til at vælge blandt præmierne, der var indkøbt med sans for det sjove.

Familiesvømning

Det har slet ikke noget med stævnet at gøre, men under samtalen med Chr. Hansen oplyste han, at Grindsted Firma Idræt i denne sæson har taget familiesvømning på programmet, og det var blevet en stor succes. 1 gang om ugen samles omkring 200 mennesker til et par timers motion i vandet – i *Ølgod!* Det vil sige, at hver eneste familie skal transportere sig 50 km den aften for at være med. Så virker deltagertallet endnu mere imponerende.

wor-

Firmafodbold er så meget

En læser har sendt os nedenstående referat fra et ålborgensisk dagblad, og vi synes, at vore øvrige læsere bør have lejlighed til at læse referentens morsomme betragtninger.

Firmaidrætten betyder en hel del for folkesundheden herhjemme, men at det også kan være ganske fornøjeligt at styrte rundt efter bolden, er følgende beretning et bevis for.

Referenten fra det pågældende firmastævne ønsker af en eller anden grund at være anonym. Han skriver:

På *elektrikerne*s hold var der kun få lys-

Kursus om fritidsloven

punkter, man savnede kontakt mellem de forskellige led, og al spændingen forsvandt, da deres målmand gik ud.

For *barbererne* kneb det at få et hold skrabet sammen, men da det endelig lykkedes, magtede det både hæl- og saksespark. Spillerne bør dog for fremtiden undlade at klippe benene på deres modstandere.

Murernes hold leverede en helstøbt indsats. Mange angreb blev bygget op helt fra grunden, men efterhånden løb alt ud i sandet, og forsvarerne kom til at kæmpe med ryggen mod muren.

Musikerne spillede uden dirigent, deres sammenspil var ringe, og de kunne slet ikke finde melodien. For fremtiden må de også se at få lagt alle de unoder på hylden.

Det spil, *tjernerne* opvartede med, var ingen nydelse. Det var en streg i regningen, at de så hurtigt kom bagud, men det skyldtes, at de ikke skænkede opdækningen opmærksomhed nok.

Urmageres tak-tik var anlagt på angreb med alle mand trukket op. Efter lodtrækningen lagde de ud i hårdt tempo, og sejrsmålet blev scoret på et klokkerent skud.

For *malerne* gik det i begyndelsen strygen-de. De satte kulør på stævnet, men i anden halvleg vendte bøtten, og kampen blev grå og farveløs.

Slagternes hold var spækket med unge talenter, der var besluttet på at sælge skindet så dyrt som muligt. Dog tabte de kampen, fordi alt for mange bolde blev syltet.

Postbudene stillede op med flere reserver. De kunne dog ikke give nogen anvisning på, hvordan fodbold skal spilles. De kvitterede for deltagelsen med en række forkerte afleveringer, og alt for mange af boldene havde mangelfuld adresse.

Men ellers var det nu et meget godt stævne.

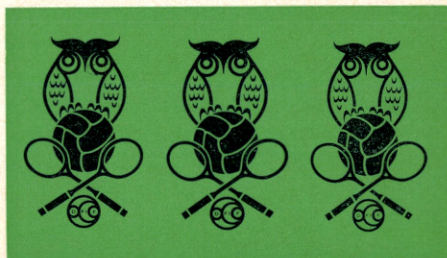
Lyngby-ordninger, bloktilskud og fritidslov er begreber, der kan få det til at køre rundt for de fleste idrætsledere. Hvad betyder de? Kan vi få noget ud af dem?

Der er næppe tvivl om, at mange sammenlutninger under DFIF ikke får det fulde udbytte af fritidsloven, de har krav på, men det vil forbundet gerne medvirke til at råde bod på. Derfor inviteres der nu til et kursus på Idrætsskolen i Vejle i weekend'en 19. og 20. april, hvor man især vil koncentrere sig om fritidslovens muligheder for firmaidrætten og om den forhandlingsteknik, der skal lægges for dagen i vore forhandlinger med de kommunale myndigheder.

Fritidsloven har gennemgået ændringer, og flere er på vej. Der er fra undervisningsministerens side fremlagt et forslag til en gennemgribende revision af loven med virkning fra 1. april 1976, hvorefter kommunerne overlades administrationen af de midler, der stilles til rådighed for bl. a. idræts- og ungdomsarbejdet. Firmaidrættens ledere har pligt til at sikre, at firmaidrætten tilgodeses i fuldt omfang ved fordelingen af midlerne, og det kan derfor være af stor betydning at kende loven, før man indleder forhandlingerne med myndighederne.

Kurset starter om lørdagen kl. 14.00 og fortsætter til søndag kl. ca. 15.00. Instruktører er *Allan Andersen* og *Ejgon Bertelsen*.

Sidste frist for tilmelding er 1. april 1975.

Orientering - skovens idræt

For snart længe siden opfordrede redaktøren mig til at præsentere orienteringssporten i DANSK FIRMAIDRÆT – en opfordring, der fik fornyet aktualitet, da Dansk Orienterings-Forbund i efteråret arrangerede verdensmesterskaberne og i tilgift fik en verdensmester.

Nu er jeg ikke på nogen måde PR-mand for orienteringsforbundet, og det følgende bliver ikke nogen egentlig propagandaartikel, men en slags forklaring på, hvorfor jeg i dag anvender mange fritimer på orienteringssporten og finder disse timer velanvendte.

Begyndelsen og begrundelsen

Mit første møde med orienteringssporten skriver sig tilbage til den tidlige vinter i 1968, da KFIU – initialerne er formentlig velkendte af hovedparten af dette blads læsere – indbød til begynderinstruktion, hvortil jeg meldte mig. Hovedsagelig fordi fodboldspillet, der gennem mange år havde været min kæphest, ikke længere havde det store tag i mig, men også fordi jeg gennem mit i øvrigt ringe kendskab til orienteringssporten vidste, at den gav mulighed for motion i den fri natur. Og motion kunne jeg ikke undvære.

Motion kan man naturligvis få blot ved at løbe sig en tur, men orienteringsløb er en sjovere og mere afvekslende form for motion

Gunnar Tamberg, medlem af DFIFs ordensudvalg og tidl. fodboldspiller. Nu har orienteringssporten fået tag i ham.

end blot at løbe ud ad en lande- eller skovvej eller at »trimme« på en dødryst motionsbane med arkitekttegnede forhindringer. I et orienteringsløb kommer man ud for naturens selvskabte forhindringer, og dem kender man ikke fra gang til gang.

Nu er en sjovere form for fysisk aktivitet naturligvis ikke orienteringssportens eneste tillokkende moment. Det er sporten, man kan begynde på i en relativ høj alder, og man kan have glæde af den i al den tid, man er forholdsvis mobil og finder fornøjelse ved færden i den frie natur.

Endelig skal som en af orienteringssportens største fordele, måske den største, nævnes, at det er en sportsgren med tilbud til hele familien.

Det foranstående giver naturligvis ikke megen fornemmelse af, hvad orienteringsløb egentlig er, og derfor vil jeg forsøge at give en lidt bredere beskrivelse af

Orienteringssportens idé og konkurrencer

Orienteringssporten kom til Danmark fra Sverige, og dens idé er – kort fortalt – at løberen skal kunne klare sig gennem et ukendt terræn ved hjælp af kort og kompas og finde frem til et antal poster, som er placeret ved karakteristiske terrængenstande såsom digeender, små moser (mere eller mindre våde), stille upågtede lysninger, grøftesammenstød, små slugter og høje etc.

Posterne er indtegnet på løberens kort, der er et specialtegnet orienteringskort, som almindeligvis er i størrelsen 1:20.000. Andre størrelser kan dog forekomme, f.eks. 1:15.000 og til instruktionsbrug 1:10.000.

Kortet er trykt i flere farver. Højdekurverne er således brune, grøfter og visse moser er blå, veje og stier er sorte og endelig findes forskellige grønne farver, som fortæller noget om skovens tæthed (gennemløbelighed).

Posterne er i terrænet markeret med en træfløjet stofpose, hvis 3 flader diagonalt er delt i rød/hvide felter. I et orienteringsløb skal posterne opsøges i rækkefølge, men vejvalget mellem posterne er frit, d.v.s. at den enkelte løber ved hjælp af sit kort vælger den vej, hun/han mener er den hurtigste mellem de to punkter. Det behøver ikke nødvendigvis at være den korteste.

Dette viser, at orienteringsløb også er et spørgsmål om at bruge den indvendige side af hovedet – endnu et tiltrækkende moment ved sporten.

Af det foranstående kan udledes, at vil man opnå et godt resultat i et orienteringsløb, skal man orientere godt og sikkert og samtidigt være godt løbende. Men en af orienteringssportens store fordele er, at løberne i et løb sendes afsted med jævne mellemrum, således at løberen i skoven ikke mærker, om hun/han er 2–3 minutter eller en halv time efter de hurtigste. Man løber sit eget løb og

kan uantastet af andre løbere holde sit eget tempo og koncentrere sig om sine egne orienteringsmæssige problemer.

Konkurrencemomentet findes naturligvis i et orienteringsløb, men der er altid mulighed for at konkurrere med jævnbyrdige. I et almindeligt, åbent orienteringsløb arrangeret i overensstemmelse med DOFs regler findes omkring 20 klasser, opdelt efter alder, køn og styrke.

Laveste aldersgruppe omfatter løbere indtil 14 år, og herefter findes forskellige grænser, således at sidste grænse hos damerne går ved 35 år og hos herrerne ved 50 år. I Sverige findes flere klasser for de ældre løbere, og noget sådant kommer muligvis også i Danmark.

Ud over åbne dagløb med de mange klasser findes natløb og stafetløb med reduceret klasseinddeling, ligesom der i sommer- og vintersæsonen arrangeres træningsløb med få baner og uden klasseinddeling.

(fortsættes næste side)

Der hersker altid intens travlhed ved målstedet. Løbere fra mange forskellige klasser dukker op på samme tid og skal sluses ind til tidsstemplingen

Kredsnyt fra Vestjylland

Prøv selv

Med denne korte introduktion af orienteringssporten håber jeg at have givet en eller anden lyst til at stifte nærmere bekendskab med sporten, for derigennem at give sig selv mulighed for at kigge lidt dybere end i Danmarks skove, end skovturister normalt gør.

Den nemmeste måde at komme i gang på, er simpelt hen at kontakte den lokale orienteringsklub og forhøre, om den ikke i vinterens løb arrangerer begynderinstruktion. Det gør den sikkert, og den tager med glæde imod dig.

God fornøjelse.

Gunnar Tamberg

Det er ikke alene i Gunnar Tamberg, at orienteringssporten har fået tag. Også hans kone, Susan, løber orienteringsløb og endda så godt, at hun her løber i mål som unionsmester indenfor KFIU.

På kredsgeneralforsamlingen, som fandt sted forud for Dansk Firmaidrætsforbunds repræsentantskabsmøde i efteråret, blev det vedtaget at nedsætte et idrætsudvalg. Udvalget skal afhjælpe kredsbestyrelsen og vel især kredsformanden, som jo i forvejen er hængt stærkt op med arbejde.

Udvalget blev sammensat således, at der er en repræsentant for hver idrætsgren, og følgende blev valgt:

Fodbold: Erik Nielsen, Esbjerg
Håndbold: Svend Christensen, Skive
Badminton: Bent S. Jensen, Esbjerg
Skydning: Carl Hammer, Ringkøbing
Bordtennis: Poul Nitschke, Herning

Idrætsudvalget kom straks i ilden. I week-end'en 16. og 17. november var de alle med en enkelt undtagelse samlet i Tåsinge-Hallen sammen med idrætsudvalgene fra de øvrige kredse. Opgaven var at kulegrave propositioner til kreds- og landsstævner, og den blev løst. Forhåbentlig til alles tilfredshed. De nye forslag blev behandlet på det efterfølgende møde i hovedbestyrelsen, hvor de gik glat igennem uden nævneværdige ændringer.

De nye propositioner vil blive optrykt i løbet af kort tid, således at de kan blive brugt ved de kommende kreds- og landsstævner.

Bent S. Jensen

Næste nummer af DANSK FIRMA-IDRÆT udkommer i begyndelsen af februar måned, og artikler, der ønskes medtaget i det nummer, må være redaktøren i hænde senest den 20. januar. Artiklerne bedes sendt direkte til redaktøren, hvis adresse er anført på bagsiden af bladet.

Den nedvurderede motionsbevægelse - idrætten for firmaet og familien

Under denne overskrift har dagbladet INFORMATION bragt nedenstående artikel om Dansk Firmaidrætsforbund. Artiklen var den ene del af en »trilogi« om den folkelige idræt i Danmark, og også De Danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger samt De Danske Gymnastik- og Ungdomsforeninger besøgte. Artiklen er skrevet af journalisten Per Høyer Hansen.

Dansk Firmaidrætsforbund (DFIF) er det tredje og mindste af de tre landsdækkende folkelige idrætsforbund. Bevægelsen går for så vidt tilbage til 1880'erne, men først i begyndelsen af 1920'erne indledtes en egentlig organisation af firmaidrætten i København, da en række klubber dannede den første bysamslutning.

Udviklingen gik langsomt, men dog med så megen tilvækst, at man den 20. januar 1946 kunne stifte landssammenslutningen DFIF. De følgende knap to årtier bragte ikke nogen voldsom medlemstilgang, men i det sidste tiår er det gået stærkt.

I dag tæller organisationen over 140.000 medlemmer – heraf 120.000 aktive ifølge den seneste skemaindberetning – fordelt i 45 bysamslutninger over det meste af landet. Tre statsidrætsforbund – DSB, post- og toldvæsenet – er sammen med Dansk Kødindustri og Slagteri Idrætsforbund tilsluttet DFIF, som er opdelt i syv kredse, hvoraf de fire dækker Jylland.

Men der dyrkes firmaidræt også *udenfor* DFIFs rammer, skønsmæssigt mere end 50 procent af den samlede arbejdspladsidræt. Man er således ikke kommet ind på det stor-københavnske område, bl. a. fordi tre store firmaorganisationer her pr. tradition er tilsluttet De Danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger.

DFIF er hjemmehørende på Tåsinge med udsigt over Svendborgsund. Her residerer firmaidrættens eneste konsulent, Ejgon Bertelsen, der var DFIFs repræsentant i det kulturministerielle idrætsudvalg, og som i øvrigt var organisationens formand i perioden 1969-72. Efter over 30 år hos statsbanerne er Bertelsen nu heltidsansat i den firmaidræt, han har været tilknyttet siden starten på landsplan lige efter besættelsen – og det stemmer godt, for dels er en hobby dermed gjort til et arbejde, dels havde han efterhånden mere orlov fra end arbejde i etaten.

Administrationen og hallerne

På øen, hvor Elvira Madigan og løjtnant Sparre bragte sig af dage, har man i Tåsinge-hallen – opført for to år siden for 4 millioner kroner incl. kurstab – udover konsulenten halvanden fastansat, hvoraf den hele er en dame. En beskeden administration for en landsorganisation ...

Hallen er firmaidrættens egen, omgivet af håndbold- og fodboldbaner i et yderst attraktivt stykke Danmark, og den er symptomatisk for det firmaidrætslige boom, der har været de sidste års kendetegn. Lignende haller – der selvsagt udlejes til andre formål end rent idrætslige for at styrke rentabiliteten (man havde et par tusinde tilhørere til et møde med Mogens Glistrup »i hans store dage«) – er opført af DFIF i Slagelse og Esbjerg, og flere er på vej. Firmaidrætten er ikke bleg for det utraditionelle, og i Kolding har man således forpagtet en hal, der ejes af den apostolske kirkes højskole.

DFIFs formand er Karl Randrup, Esbjerg, og kommunikationen til medlemmerne sker bl. a. via organet »Dansk Firmaidræt«, der med Ole Wordolff fra toldvæsenet som redaktør udsender hver anden måned i små 7000 eksemplarer.

Firmaidrætsforbundet adskiller sig fra de øvrige tre landsorganisationer ved at være et delvis lukket foretagende, idet medlemskab er betinget af, at man er ansat på en arbejdsplads. Men der brydes brecher af hensyn til de ansattes familier, og åbenheden over for koner, mænd og børn til og af de ansatte ligger på linie med organisationens målsætning om trivsel og samvær på bekostning af konkurrenceræs og resultatdyrkelse.

Arbejdspladsen og familien

Et lovudvalg har således foreslået den ovenfor angivne – og yderst teknisk betonedede – formålsbestemmelse (udeladt – DF red.) erstattet af følgende paragraf:

»Forbundets formål er gennem arbejdspladsen og den enkelte familie at stimulere interessen for idræt og motion«.

Firmaidrætsforbundet var det første, som lancerede de store, landsomfattende motionskampagner herhjemme, og DFIF er også med i komiteen bag den TRIM-kampagne, som udover at møde valen politikerinteresse er blevet en begrænset succes.

Ejgon Bertelsen: »Vi startede i 1969 og opnåede pæne resultater, og da TRIM-komiteen blev nedsat, ville vi gerne være med. Men da regeringen afslog at yde støtte, blev pengene taget fra indenrigsministeriet, hvorfra vi får vores støtte, og da vi søgte om vores årlige tilskud til motionskampagner på 50–100.000 kroner, fik vi at vide, at TRIM havde fået pengene. Havde vi vidst det, var vi aldrig gået med i TRIM-bevægelsen, og så tror jeg ikke, der var noget, der hed TRIM overhovedet. Men nu er det altså sket, og derfor ser vi måske med mere kritiske øjne på TRIM-komiteens resultater end de øvrige forbund. Men DDGU har også i deres blad rejst stor kritik, for vi mener rent ud sagt, at de penge, der gives til TRIM-komiteen, ikke svarer til

resultaterne, for hvad har man vist? Nul! Jeg sad i den komité, som i 1973 skulle gøre resultatet op af den nordiske motionslandskamp, og så er det ikke morsomt at være dansker, når slutresultatet bliver, at man i Finland har haft lige ved fem millioner deltager points, mens Danmark nåede 36.000. Og så er der ikke agiteret nok for cyklelandskampen mod Sverige. Hovedkomiteen følger ikke det lokale arbejde op, og så siger vi: Så har de sgu fået penge nok!«

Pengene er et problem i DFIF som i de fleste idrætsorganisationer – altså frasat TRIM-komiteen. Firmaidrætten får ingen fast procentdel af tipsmidlerne som de tre øvrige landsorganisationer, men man skal hvert år søge om tilskud fra den andel på 10 procent af det samlede beløb på 33–34 millioner kroner, indenrigsministeriet disponerer over til forskellige formål.

Ejgon Bertelsen: »Det ulyksalige er, at vi lægger et budget i september til godkendelse for vores repræsentantskabsmøde i oktober, og på grundlag af det budget søger vi om tilskud, men det får vi først besked om engang i april-maj, så vi kører lidt i blinde, og pengene får vi først i juni-juli, når vi er ude af det regnskabsår, så det er lidt af et puslespil at søge at bedømme, hvor meget vi får«.

I øjeblikket får man cirka 400.000 kroner årligt, men såvel i Idrættens Fællesråd – et samlingsorgan for de fire landsdækkende idrætsforbund – som i kulturministeriets idrætsudvalg er der enighed om, at firmaidrætten skal ind i bevillingerne med en fast procentsats på 4 under forudsætning af, at idrættens andel af tipoverskuddet hæves til 50 millioner kroner. Det vil give DFIF 2 millioner på årsbasis og spare en masse bøvl.

Firmaidrættens lavstatus

Den træge procedure med ansøgninger til mi-

nisteriet afspejler firmaidrættens lavstatus sammenholdt med de øvrige. I halvtredserne viste Dansk Idræts-Forbunds daværende direktør, Axel Lundquist, og formanden, Leo Frederiksen, sig positive over for firmaidrættens anmodning om at blive optaget som et specialforbund under DIF. Men optagelsen blev blokeret – besynderligt nok af specialforbund, hvis idrætsgrene slet ikke var på DFIFs program, og som derfor ingen konkurrence havde at frygte.

Ejgon Bertelsen: »Vi har været holdt nede, rent ud sagt!«

Det er man stadig, navnlig sammenholdt med de nordiske lande, som DFIF traditionelt dyrker samkvem med. I Sverige eksisterer et enormt – og enormt indflydelsesrigt – firmaidrætsforbund, kaldet *Korpen*, som ventes slået sammen med Sveriges Riksidrottsforbund (svarende til DIF). I Norge er bedrifts-idrætsforbundet underlagt Norges Idrætsforbund som specialforbund og får penge derigennem, mens der i Sverige ydes direkte statsstøtte.

Et andet eksempel på nedvurderingen af DFIF ligger i organisationens instruktøruddannelse, som f. eks. ikke accepteres af DIF, selvom den er så godt som identisk med DIFs. Søger en badmintonklub i Svendborg under DIF en instruktør, sender man hellere bud til København end at tage en firmaidrætsinstruktør, som er ledig i byen!

Det ser ud til at have lange udsigter med den sammenslutning med DDSG&I og DDGU, som ville gøre de tre folkelige idrætsorganisationer til én stor kontravægt mod DIF.

Ejgon Bertelsen: »Hvis nogen har søgt en samling af dansk idræt, er det DFIF. For tre år siden indledtes en lang række møder om en sammenslutning af DDSG&I, DDGU og DFIF. Fællesudvalg drøftede penge, love –

det hele – som blev forelagt de respektive kompetente forsamlinger, men selvom vi, der var med i forhandlingerne, troede 100 procent på, at vi var på den rigtige vej, så revnede det altså sidste år. Der synes ikke at være basis for at skabe mulighed for en sammenslutning på nuværende tidspunkt. Først og fremmest strukturen skiller. Jeg har altid opfattet idræt ikke bare for idrættens skyld, men også for at skabe et sammenhold og kammeratskab, og derfor ville det være sundt at få andre mennesker med end lige dem, der er optaget af idræt. Men økonomien bidrog også til, at forhandlingerne blev afbrudt, for mange spørgsmål skal afklares, og penge spiller jo en væsentlig rolle. En tredje årsag er måske, at nogen af os ikke vil afgive noget af det, vi har. Forskellen mellem DDSG&I og DDGU fjernes jo ikke ved, at begge organisationer ændrede deres formålsparagraffer. Men rent personligt tror jeg, at det ville være til stor støtte for idrætten i almindelighed, hvis man i Danmark kunne nøjes med at have ét, allerhøjest to forbund«.

I Dansk Firmaidrætsforbund erkender man, at idræt og konkurrence hører sammen, og når man spiller f. eks. fodbold ved DFIFs distriktsturneringer eller ved landsstævnerne sommer og vinter, spiller man for at vinde. Undertiden lovlig meget!

Studenterne på benzintanken

Det har fået ledelsen til at overveje, om man skal droppe landsmesterskaberne i de forskellige idrætsdiscipliner eller bygge turneringerne op efter et mindre pyramidalsk princip, så andre end de bedste kan være med til slut – der har undertiden været satset lovlig meget på at vinde efter ledelsens smag og målsætning. Et eksempel er en autohandel i en østjysk by, som mønstrede et uovervindeligt hold i indendørs fodbold. Da man kiggede

DFIFs udvalg 1974/75

dette firmamandskab efter i sømmene, viste det sig at bestå af fodboldspillende studenter, som på skift passede autohandlerens benzintank lørdag eftermiddag ... I et andet tilfælde anmeldte en gruppe seminarister et firmahold, fordi de havde timeundervisning i en fritidsklub, som de opgav som et firma ... I et tredje tilfælde lykkedes det at få en professionel landsholdspiller med på et »firmahold« ...

Infiltrationen fra eliteidrætten gør ondt i DFIF, og der gydes salt i såret, når Dansk Idræts-Forbunds delorganisationer ikke vil respektere en karantæne, som firmaidrætsforbundet har idømt en spiller, som har begået overlagt vold på en fodboldbane.

Dette har ført til erkendelse af, at landsmesterskaberne måske ikke i tilstrækkelig omfang tilgodeser *bredden i idrætsarbejdet*, som er den primære opgave, selvom man ikke vil undvære konkurrencemomentet. Antallet af protestsager på forbundskontoret i Tåsinge-hallen vidner om, at det både eksisterer og dyrkes langt ud over det af DFIF tilstræbte.

Men nedvurdering, konkurrenceinfiltration og økonomisk smallhans til trods: Det går fremad for firmaidrætten, som i sit PR-arbejde også har udsendt en folder om eget arbejde, hvor man definerer sin egen funktion således:

»Firmaidræt er den form for idræt, som ikke kræver en stor træningsindsats for at kunne deltage. Vel er der en vis konkurrence i firmaidrætten – en sådan kan ikke undværes i idræt – men den sættes ikke i højsædet. Firmaidrætten er den form for idræt, hvor man med den vægtigste baggrund kan hylde det olympiske ord om, at det er vigtigere at være med end at vinde«.

Bl. a. derfor åbner man for børn og ægtefæller – thi mennesket har sædvanligvis to hovedbeskæftigelser: Arbejdet og familien ...

Der er ingen i forbundets ledelse, som har lagt skjul på, at det idrætsudvalg, som hidtil har været valgt til at varetage de opgaver, der henhører under udvalget, ikke har fungeret fuldt tilfredsstillende. Hovedbestyrelsen har nu udpeget et nyt idrætsudvalg, efter at man først har hørt kredsene om, hvordan udvalget efter disses mening skulle sammensættes.

Udvalget kom herefter til at bestå af 5 medlemmer, af hvilke 1 kommer fra forbundets hovedbestyrelse og fungerer som formand for udvalget. Det fik følgende sammensætning:

Håndbold: Børge Kristensen (formand)
Badminton: Kaj Daugaard, Roskilde
Bordtennis: Stig Hornbæk, Randers
Fodbold: Kurt Petersen, Slagelse
Skydning: Carl Hammer, Ringkøbing

Øvrige udvalg:

Motionsudvalget består fortsat af Werner Køhrsen, Kolding (formand), Hans E. L. Nielsen, Herning, og Finn Jensen, Slagelse.

Kursusudvalget består nu af Hans Thomsen, DJIF (formand), og Jørgen Riisom, Randers.

Lovudvalget består af Hans E. Borbjerg, Fredericia, Aage Johansen, DJIF, og Kaj Christensen, DKSI.

Børge
Kristensen,
formand for
det nye
idræts-
udvalg

Odense-stævnet i badminton afvikledes den 16. og 17. november 1974 i OBK-Hallen. Der var som tidligere år en god tilslutning til dette åbne badmintonstævne for firmaklubber fra hele landet. Der var en pæn tilslutning fra klubber ude fra i år, og det var glædeligt at se flere kendte ansigter fra året før. Desværre indløb der flere afbud i løbet af stævnedagene.

Efter mange jævnbyrdige og ikke mindst spændende kampe fik følgende overrakt præmier:

Mesterrækken

- DS Gertrud Kirk, Esbjerg (Varde)
 HS Peter Sørensen, Ålborg
 Leif Søgaard, Ålborg
 HD Peter Sørensen/Leif Søgaard, Ålborg
 MD Lone Møller/John Hansen, Odense

A-rækken

- HS Bjarne Sørensen, Odense
 Bent D. Pedersen, Esbjerg
 HD P. Lerche/H. J. Hjort, Odense

B-rækken

- DS Margit Rønn, Odense
 HS Bjørn Mogensen, Esbjerg
 Reimer Bærentsen, Odense
 DD Inge Knudsen/Kirsten Jensen, Nyborg
 HD Bent Petterson/Per Jørgensen, Odense
 Arne Bennike/Klaus Jeppe, Middelfart
 MD Bente Larsen/Parly Larsen, Odense

C-rækken

- DS Edith Hansen, Odense
 HS Svend Aage Nielsen, Odense
 Tommy Madsen, Odense
 Erik Rasmussen, Odense
 HD Knud Rønn/Tommy Madsen, Odense
 E. Murrekilde/K. Frederiksen, Odense
 MD Inge Jørgensen/Mogens Madsen, Odense

D-rækken

- DS Alice Knudsen, Odense
 Elsi Hausmann, Odense
 HS Henning Sindberg, Odense
 Erik Henriksen, Odense
 Erik N. Christensen, Odense
 Ingemann Damm, Fredericia
 Knud E. Jensen, Nyborg
 Knud E. Pedersen, Odense
 Joachim Wengenroth, Odense
 HD Henning Sindberg/Mogens Westerberg, Odense
 Henning Petersen/Ebbe Hansen, Odense
 Arvid Finsen/Erik Lumbye, Svendborg
 MD Birgit Larsen/Erik Henriksen, Odense
 D. Petersen/Erik N. Christensen, Odense

Old boys

- HD Poul Sevel/Jørgen Jørgensen, Odense
 Reimer Bærentsen

Kegler i Kolding

Den 15. og 16. marts afholder Kolding Firma-Sport et »uofficielt mesterskab« for keglehold. Dette stævne er en 5-årig gammel tradition, hvori bl. a. Fredericia og Storkøbenhavn har deltaget.

Nu er Storkøbenhavn jo ikke længere medlem af Dansk Firmaidrætsforbund, hvorfor vi her igennem retter en henvendelse til de sammenslutninger, der har kegler på programmet, om at melde sig, hvorefter vi, når tiden kommer, vil fremsende en officiel indbydelse.

Interesserede kan få nærmere oplysninger hos: Jørn O. Godt, Schultzvej 5, 6091 Bjert.
 Telefon 05 - 57 23 22.

DANSK FIRMAIDRÆT

Udgivet i 6.800 eksemplarer

Redaktion:

Ole Wordhoff, Svanemosen 67,
Mosede, 2670 Greve Strand
Tlf. (01) 90 13 35

Dette nummer er afsendt til
sammenslutningerne
13. januar 1975

Trykt i Christensens Bogtrykkeri,
Bogtrykkergården a-s, Struer

27 000

DANSK FIRMAIDRÆTSFORBUND

Tåsinge-Hallen, 5700 Svendborg
Tlf. (09) 22 55 92

Eksp.: Mandag-fredag 9-16

Konsulent:

Ejgon Bertelsen, Porthusvej 38,
5700 Svendborg. Tlf. (09) 21 17 98

BESTYRELSE

Formand:

Karl Randrup, Sjællandsgade 48,
6700 Esbjerg. Tlf. (05) 12 71 45.

Næstformand:

Henning Jensen, Havesangerv. 6,
6000 Kolding. Tlf. (05) 52 72 62.

Kasserer:

Henning Nielsen, Kamillevej 7,
8800 Viborg. Tlf. (06) 62 26 92.

Niels Bak Andersen, Frejasvej 1,
8500 Grenå. Tlf. (06) 32 30 72.

K. Just Andersen, Kastanjevej 12,
6600 Vejen. Tlf. (05) 36 17 84.

Tage Carlsen, Heboltoft, Velling,
6950 Ringkøbing.

Tlf. (07) 32 14 58.

Kaj Christensen, Svalevej 16,
7100 Vejle. Tlf. (05) 82 33 63.

Børge Kristensen, Vibevej 2,
Rolfsted, 5863 Ferritslev.

Tlf. (09) 98 15 06.

Jørgen Olsen, H. C. Andersensv. 19,
3000 Helsingør. Tlf. (03) 21 58 29.

Ole Olsen, Elmevej 13,
Flakkeberg, 4200 Slagelse.

Tlf. (03) 58 62 95.

Erling Thorsen, Peter Freuchsv. 31,
9000 Ålborg. Tlf. (08) 14 24 62.

Badmintonkursus i Esbjerg

I weekend'en 2. og 3. november havde Dansk Firmaidrætsforbund i samarbejde med Vestjyllandskredsens arrangeret et badmintonkursus, hvortil var tilmeldt 15 badmintonledere. Kurset var henlagt til Esbjerg Firma Idræts hal.

Kursusleder var *Knud Pedersen*, og efter at han havde budt velkommen, gav han ordet til instruktøren, *Ole Jacobsen*, Esbjerg, som efter en kort indledning startede lige på og hårdt med at tage kursisterne med i hallen. Vi begyndte med et kort opvarmningsprogram for at forebygge de pludselig opståede skader, og dernæst gik vi over til praktik, d.v.s. indøvelse af slag m. m. Det gik resten af eftermiddagen med, men ikke nok med det. Efter at vi havde fået lidt at spise, fortsatte vi med teori i den sidste time.

Kurset havde varet fra kl. 14.00 til kl. 20.00, og om søndagen startede vi op igen. Den dag fra kl. 09.00 til kl. 16.00. Formiddagen gik med fortsat indøvelse af slagene, teori og en gennemgang af det sportsudstyr, der benyttes i badminton, og om, hvordan det skal plejes og passes. Efter middagen var der arrangeret en turnering i single, double og mixeddouble, hvor vi alle fik rørt musklerne.

Det var et virkeligt godt kursus, og vi fra Esbjerg var glade, fordi kurset blev lagt her. Vi siger tak til instruktøren, Esbjerg Firma Idræt samt kursusudvalget under DFIF for en god og lærerig weekend.

Bent S. Jensen, Esbjerg

Erling Thorsen, Ålborg

Nordjyllandskredsens repræsentant i hovedbestyrelsen, har fået et nyt job. Han er blevet indvalgt i et idrætsudvalg, som er nedsat i Nordjylland for at udpege modtagerne af 3 idrætslederpriser, som sparekasserne i Nordjylland har indstiftet, og som skal uddeles første gang i 1975.

Sparekasserne har villet påskønne det frivillige arbejde, der udføres af ledere indenfor idræts- og ungdomsarbejdet. Priserne er på 5.000 kr. og kan bruges efter eget ønske til kurser og rejser i forbindelse med idræts- og ungdomslederarbejdet i Nordjyllands Amt.